

גיליון מס' 13
שנה 87
י"ב באדר ב' תשפ"ד
22.3.2024

- עלון פנימי -

עריכה, הקלדה ועיטור:
כרמלה אורון ואביב לשם

הגהה: טל קדר

עיצוב: Egg Design

alonimshaarhagolan@gmail.com

חג פורים הנה בא

מילים: רפלוביץ'

לחן: משה ביק

חג פורים הנה זה בא
ילדים נגילה נא.

חג פורים הוא חג יפה,
מה נשמח בחג הזה.

מסכה על כל פנים -
זו שמחה לילדים.

חג פורים הוא חג יפה,
מה נשמח בחג הזה.

אוזן המן גדולה ניקח
ונאכלנה ונישמח.

חג פורים הוא חג יפה,
מה נשמח בחג הזה.

הבה נצאה במעגל
היום פורים - מחר חסל.

חג פורים הוא חג יפה,
מה נשמח בחג הזה.

רשם: רמי יעקב, מזכיר הקיבוץ

5/3/2024

משתתפים בחדר ישיבות: יהודה כהן, נילי ארזי, נורית קצירי, חוה ברייר, תמר גולני, נעמי מור, אביב לשם, גלעד רוטבך, הלל צרי, גל הלוי, זיו בן סירה, ניר קיטאי, בן רימר, אילן אופיר, ענת לשם, תמר קולר ורמי יעקב.

חסרו: אורה אלון, מזל אלט

יו"ר ועד הנהלה: אורה אלון

צמצום עלויות ענפי הקהילה לאור ההחלטה של חלופת האגודה

לאחר החלטה ציבורית בנושא חלופת האגודה ובהתאם להחלטות שנתקבלו בגוף ההחלטה יש לבצע צמצום בהוצאות הקהילה בסך של 1.5 מיליון ₪ לצורך מימון החלופה. לצורך כך הוצגו בפני חברי המזכירות הרחבה 3 הצעות לצמצום. בדיון שנערך הוחלט לקבל את האפשרות המשולבת של צמצום 750 אלש"ח בתוכנית השקעות ובנוסף עוד 750 אלש"ח בתקציבי ענפי הקהילה.

להלן פירוט סעיפי הצמצום בענפי הקהילה שאושרו במזכירות הרחבה:

- הקטנת הפקדה שנתית בקרן נאמנות לימודי בנים, ללא פגיעה בתשלום השוטף ללימודי הסטודנטים - הפחתת הפקדה שנתית מ-500 א' ₪ ל-300 א' ₪ = 200 א' ₪.
- הקטנת תקציב חינוך בלתי פורמלי - הפחתת התקציב השנתי מסך 735 א' ₪ לסך 485 א' ₪ = 250 א' ₪.
- כלבו - הגדלת אחוזי הרווח הנגבית מחברים - הגדלה מסך עלות + 5% לסך עלות + 10% = 250 א' ₪.
- קיצוץ תקציב ענף הנוי הפחתת התקציב השנתי מסך 1,245 א' ₪ לסך 1,145 א' ₪ = 100 א' ₪.
- הגבלת מימון חשמל לפנסיונרים שאינם משלמים עד לגובה תקציב חשמל שנתי כיום 51 פנסיונרים, תקציב שנתי יחיד 3,912 ₪, יחיד בזוג 2,688 ₪ = 125-65 א' ₪.
- הגבלת שימוש במים לחברים ממוצע + 20% (לאחר חלוקת חשבונות ע"י אגודת המים) - מימון צריכת מים ביתית עד לגובה ממוצע צריכה שנתי של חברי הקיבוץ 1,076 ₪ + 20% = 50 א' ₪.

תוכנית השקעות לשנת 2024

ענת מציגה את תקציב ההשקעות של הקהילה לשנת 2024 אשר בתוכה הוכנס צמצום של 750 אלש"ח.

לאחר דיון ומתן התייחסויות לתוכנית חברי המזכירות אישרו את התוכנית כפי שהוצגה - סך תקציב ההשקעות לשנת 2024 יעמוד על 2,250 מיליון ₪.

דיווחים והודעות:

א. **אישורי זכויות חתימה למורשי חתימה עד לסוף שנת 2025.** השינויים: הכנסת תמר קולר, מזכירת הקיבוץ, במקום רמי יעקב, והחלפת חדוה שקד בגילה יולזרי בכל הקשור לנושאי מש"א. מצ"ב לדיווח זה רשימת מורשי החתימה - המזכירות אישרה את הרשימה.

ב. **אישור מורשים מטעם האגודה להקצאת מספרי חשבוניות ("חשבונית ישראל") עבור קיבוץ שער הגולן אגודה שיתופית חקלאית -** למנות את המנויים מטה להיות מורשים ו/או מורשי על מטעם האגודה בפרויקט חשבוניות ישראל, אשר יבצעו רישום באתר רשות המיסים (להלן: "האתר") באמצעות שם וסיסמא אישיים ויקבלו גישה לאתר, בשם האגודה, וזאת לשם ביצוע הפעולות שלהלן בעצמם ו/או לשם מתן הסמכות לאחרים, להפקת חשבוניות מס ודרישת/קבלת מספר הקצאה ייעודי לחשבוניות ו/או קבלות בגין תרומות, כנדרש לפי סעיף 47(א2) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (הוראת שעה מס' 63, חוק ההתייעלות הכלכלית לשנים 2023 ו-2024): ענת שילה לשם; ת.ז. 025091158; מען: קיבוץ שער הגולן, אילן אופיר; ת.ז. 059083246; מען: קיבוץ שער הגולן. הבקשה אושרה.

ג. **יוון שטח עבור בניית מרל"ג=מרכז לוגיסטי במפעל "גולן" -** אילן הציג את הנושא הנדרש: מפעל "גולן" מבקש לבנות מרל"ג בשטח מערבית למפעל, השטח מוגדר בתב"ע כשטח תעשייה ויש צורך להוון זכויות ברמ"י. הבקשה היא אישור לפנות לרמ"י להיוון השטח המוגדר לצורך בניית המרלוג, פניה זו דורשת אישור שיחת הקיבוץ. ביצוע בפועל של ההיוון יעשה לאחר אישור הבנייה בדירקטוריון "גולן" והחלטה על סוגיית המימון. הבקשה אושרה.

**אנחנו משתתפים
בצורה של משפחת דביר
על מות אחיו של אברהם
משה ורדניק ז"ל
בית שער הגולן**

כיצד מסכמים 8 שנים במספר שורות?

רמי יעקב

מבדיקה שערכתי אני המזכיר הראשון ש"החזיק" שתי קדנציות ברצף בתפקיד. שנים אלו היו שנים מאתגרות ומלאות בעשייה. עשייה בשותפות מלאה עם הצוות הניהולי אשר מחויב לחברי הקיבוץ באופן מלא. בשנות עבודתי עסקנו במס' נושאים עיקריים ומהותיים, מלבד הניהול השוטף.

אזכיר כמה מהם :

1. קידום הליך קליטה של בנים.
2. יצירת תהליך שינוי יחודי, שיאפשר קליטה, ואפשרות לחברים לעבור למסלול מתחדש, תהליך נעשה באופן רגוע הוגן ומתגמל שבסופו הבחירה היא אישית .
3. קביעת "יום קובע" .
4. הסדר "העברת רווחים", הכולל זכויות הורשה.
5. בניית חדשות של שתי שכונות.
6. "הפרדת משק מקהילה" הכולל הפרדה תקציבית וניהולית .
7. חלופת האגודה.
8. חידוש פעילויות שוטפת של ועדות במגוון נושאים ועוד ועוד

אין ספק שהשנים הקרובות תהיינה מאתגרות, שנים שיחייבו הליכים ציבוריים מורכבים. אציין כמה מהם :

- יישום תהליך שיוך דירות אישי .
- המשך צמיחה דמוגרפית .
- העמקת תהליך השינוי, וביצוע הפרטות בתחומים שונים.
- שמירה על קהילה אחת תוך שמירה על ערכי המקום בתחומי התרבות, חינוך ועוד.
- לדעתי יש לשמור מכל משמר על מפעל "גולן" כמפעל המפרנס בכבוד רב את שער הגולן, והמאפשר לחבריו רווחה כלכלית, הלוואי שכך ימשך והמפעל ימשיך לצמוח.
- ברמה האישית, בשנות עבודתי בשער הגולן נתרמתי באופן אישי לא פחות מאשר תרמתי, פעלתי באמונה שלמה למען שער הגולן כקיבוץ, ולמען חבריו, בכל המובנים כבית שני שלי .
- שער הגולן הינו קיבוץ חזק כלכלית וחברתית, שביכולתו להמשיך ולעמוד בכל האתגרים העומדים עוד לפניו.

לסיכום, מבקש להודות :

לחברי מזכירות רחבה לאורך השנים שהיוו צוות עבודה אחראי ומסור וסייע רבות לקידום תהליכים ציבוריים.

למנהלי הענפים והפעילויות, הוועדות השונות שמהם זכיתי לשיתוף פעולה מלא .

לצוות הנה"ח על עבודתן המסורה והמקצועית לאורך שנים.

לצוות מש"א, שתמיד היה נכון לסייע והיה שותף מלא בכל.

לצוות צח"י על כל השותפים שבו, שפעל בצורה אחראית לאורך כל השנים הללו.

לחברי הנהלה מצומצמת - ענת, שאול, אילן על עבודה חברית, משתפת ופורייה .

תודה מיוחדת וגדולה, לעינת אפשטיין שהייתה שותפה לדרך בשנים הראשונות לעבודתי בשער הגולן.

ולך תמר, אני מבקש לאחל הצלחה רבה בתפקיד, אני משוכנע ששער הגולן בחר נכון.

השתדלתי כמיטב יכולתי להעביר את התפקיד בצורה יעילה וטובה, וכמובן שאשמח להיות

לך לעזר במידת הצורך.

בהערכה רבה

רמי יעקב

חשמל על הגג

אביב לשם

הקיבוץ שלנו הופך להיות ירוק לא רק בחורף בזכות מי הגשמים, אלא בזכות עוד ועוד פאנלים סולאריים על גגות מבנים וסככות. ריאיון עם אילן אופיר רכז המשק

"בשקט בשקט, גג אחרי גג, מתחם סולארי ועוד מתחם ועוד אחד הביאו לכך שאנחנו כבר מעצמה של ייצור חשמל ירוק. טוב, הגזמתי. צודקים. אנסח צנוע יותר: במהלך שלוש עשרה השנים האחרונות צמח פרויקט ייצור האנרגיה הסולארית של קיבוצנו, ועל הגגות ברחבי הקיבוץ כבר הונחו יותר מאלף לוחות סולאריים לקליטת אנרגיית השמש. בקרוב נגיע לייצור יומי בהיקף כזה שיספק חלק גדול מתצרוכת החשמל שלנו במהלך היום", כך סיפר לי בראיון **אילן אופיר**, רכז המשק, שמנהל את המהלך האנרגטי, הנעשה ביחד עם השותפה - חברת דוראל.

הנושא הזה די מורכב ומסובך, לי לפחות, אבל אנסה לפשט אותו עבורכם קוראיי הנאמנים: על גגות במרחב המשקי: רפת, מוסך, קירוי מגרש הכדורסל, לול, מתבן, מחסני ענפים וסככות כלים חקלאיים - הוצבו פאנלים סולאריים. קרני השמש פוגעות בלוח השקוף, הקולט את חום (אנרגיית השמש) ומתרגם אותה לאנרגיה. יש עוד איזה שלב שמתרחש ובסיומו, הפלא ופלא - חשמל, בו ניתן להשתמש.

הבשורה הירוקה

לחשמל הזה - המיוצר על הגגות - שורת יתרונות, הוא כמובן "ירוק" ולא מיוצר מהפקת אנרגיה מזהמת, תהליך ייצורו זול יחסית, הוא מאפשר עצמאות אנרגטית (חלקית לעת עתה), הוא מקור הכנסה (עודף הייצור זורם למערכת הארצית, והקיבוץ מתוגמל בהתאם), ויתרונות נוספים הם שהתקנת לוחות סולאריים הם זרז להחלפת לוחות אסבסט רעילים, טיפול בגגות מבנים ושדרוג מערכת החשמל הוותיקה, המסורתית.

שאלתי את אילן על החפירות שהתבצעו מסביבת עמדת מילוי הדלק עד למרכזיית החשמל מול מחסן ענף הבנות, והוא הסביר כי אלה היו נדרשות במסגרת מהלך חיבור הגגות הסולאריים

במתחם המשקי למערכת החשמל "הוותיקה" וגם למרכזייה א' (ליד משרד סידור הרכב) לקליטת החשמל "הירוק".
לשאלתי על מסלול זרימת החשמל, השיב אילן, כי כל החשמל המיוצר במערכות הסולאריות זורם לנקודת החיבור של המתח הגבוה של חח"י (בסביבת סככת העגלים הישנה, ממנה למרכזיות החשמל, ברחבי הקיבוץ. חשמל שלא נצרך בזמן נתון מוזרם למערכת הארצית, המשלמת לנו עליו.

מה הפוטנציאל, לאן עוד יש לכוון?

אנחנו מתכוונים לעשות קירוי למרכז זבל של הרפת ולהתקין עליו מתקן סולארי נוסף (אל חשש, הריח לא עובר על זרם החשמל...).
תוכנית נוספת היא לבנות מערכת אגירה של חשמל (אוגרים חשמל המיוצר בשעות "זולות" של רשת החשמל, בהן מחיר החשמל הוא נמוך יחסית, ומשתמשים בו בשעות "היקרות", כשיש פחות אנרגיית שמש או כשחושך, ונאלצים להשתמש בחשמל המופק מייצור חשמל בשיטה הוותיקה, המזהמת. "אגירת חשמל" נעשית באמצעות סוללות ענק אותן נציב באזור מרכז הזבל של הרפת.

איך מתנהלת השותפות עם חברת דוראל?

הוקמה חברה משותפת של דוראל ושער הגולן לצריכת החשמל של הקיבוץ - הקיבוץ משלם לחברה המשותפת, בה אנחנו 50%. הם מרוויחים הכנסה דומה להכנסה שלנו, ולכן יש להם ולנו אינטרס לקדם את הרחבת הפרויקט הסולארי. החברה המשותפת נושאת בעלויות החלפת ושדרוג הגנות, שדרוג ברשת החשמל ואף בנייה של קירוי למגרש הכדורסל.

איך מתנהל שיתוף הפעולה עם ענפי הקיבוץ במרחב המשקי?

כולם משתפים פעולה. מכירים בחשיבות ורואים את היתרונות. חשוב לי לציין ולהודות לעוזי רינג, שאחראי על כל נושא החשמל והחיבור לרשת הקיבוצית יחד עם ליווי הקבלנים ובקרה על עבודתם, ליעקב כהן ואבי אלפסי על העבודה המשותפת וקידום המהלך ומניעת פגיעה בתשתיות מים וביוב.

"לסיכום", אומר אילן, "זהו תהליך עם המון רגולציה, הרבה בירוקרטיה וגם בכך מסייעת השותפות עם דוראל, לה ניסיון וידע רב מעבודה עם עוד עשרות קיבוצים. נכון להיום הגענו כמעט עד לקצה גבול ההרשאה שניתנה לנו ע"י חברת חשמל לייצר חשמל סולארי, ולכן חשוב לנו מאוד לקדם יכולת עתידית לאגור חשמל. האגירה תרחיב את האפשרויות שלנו לייצר עוד חשמל, לשמור אותו, ולהשתמש בו בשעות יקרות ובעת הצורך.

תודה לאילן על המידע המשמח הזה.

יום האישה 2024 אצלנו בחו"און

חוה ברייר

יום האישה הבינלאומי מצוין בארצות רבות בעולם בכל שנה ב-8 במרץ. אתרי המורשת בעמק הירדן התארגנו לציון יום זה ביוזמה משותפת, וקבעו לקיים לאורך כל חודש מרץ פעילויות תרבותיות באתרים השונים. כשתכננו את הפעילות התרבותית שנקיים במוזיאון שלנו, הבנו כי התקופה הקשה וחוסר הוודאות בהם אנו נמצאים, מחייבים חשיבה מסוג אחר. כתבתה של ילי שר בעיתון הארץ:

"כל הזמן אני שומעת סביבי כמה שאין מילים, אין מילים, אי אפשר לבטא במילים. אני לא מסכימה! יש מילים, הן כאן. היכן שהגוף שלנו קופא מאימה. אנחנו מוכרחות את השפה. היא תהיה עבורנו נקודת תצפית, אנחנו נטפס אליה. בכל הכוח אנחנו נטפס אליה, נפריד בינינו ובין הפחד, בינינו ובין השתיקה. אנחנו נוכל לומר: החוזה מטורף." - הביאה אותנו לחשוב שכדאי וצריך להשמיע ולשמע את קול האימהות של הלוחמים, את המילים שלהן, ואין מתאים לכך יותר מיום האישה.

בשחרית שקיימנו לכבוד יום זה, הקרנו את סרטם של דנה קדר לוי ורפאל לוי "4 אימהות", סרט על מלחמת לבנון שבחלקים ממנו מתכתב עם המלחמה והמצב היום.

בציפייה בסרט קשה היה שלא לחוש את חווית האסון והייאוש המלווה אותנו גם בימים אלה. אחרי הסרט, הזמנו מספר אימהות לחיילים לוחמים לשיח. לגייס אימהות היה קשה מאוד, הרבה אימהות ללוחמים שהתקשרנו אליהן דחו אותנו, כי חששו או התביישו, ואלה שהסכימו ביטלו. בסופו של דבר נמצאו מספר אמיצות שהיו מוכנות לשבת בפאנל, לשתף אותנו ולתאר מה הן חוות ומרגישות.

היו שם: ברוריה שרון מאשדות יעקב, שלי עמוס, רויטל זוהר ואורה אלון משער הגולן ודנה אראל מאפיקים, כולן אימהות וסבתות של לוחמים.

את הפאנל הנחתה ברגישות רבה יפה קפון.

הדברים היו מרגשים ונגעו בלב השומעים.

האימהות סיפרו על הגאווה שלהן בבנים לצד החרדה היומיומית המלווה אותן, על לילות ללא שינה, על ציפייה לאות מהבנים, על הניסיון לעסוק בכל דבר שיאפשר להן להרחיק ולו לרגע, את הפחדים.

הדברים יצאו מלב כואב והיו לא פעם מלווים בדמעות שגרמו גם לשומעים להזיל דמעה. את האירוע חתמה סיגל אשל ששרה בקולה האדיר שהרעיד את קירות הבית שיר שהוא תפילה/קינה של אם מקדונית לבנה החייל.

אנשים טובים באמצע הדרך!

חוה ברייר

כן, יש כאלה במקומותינו, אבל לא תמיד שומעים עליהם. בכל שנה, בחודשים אלה של תחילת השנה, כשאנו מתכננות את הפעילויות במוזיאון ואת התקציב העומד לרשותנו לביצוען, אנו פונות לגולי אורטל-עברי לתרומה, ומזה כמה שנים גולי מעבירה לרשותנו סכום נאה, אותו אנו מקדישות לתוכנית שנתית לילדי הגנים בשער הגולן. איך ומאיפה משיגה גולי את התרומה? ובכן, ממפעלו של איש אחד בקיבוץ - יוסף פיצ'וטו, שבשקט בשקט תופר את שקיות הפלא "שקיות או לא להיות" שנמכרות בכלבו שלנו ובעוד הרבה חנויות של איכות, נוחות ומודעות.

פעם, לפני הרבה שנים, כשגולי הייתה עדיין מורה במוסד ("בקעת כנרות") וניסתה לחנך את התלמידים לתודעת קיימות, אקולוגיה ושמירה על הכדור שלנו, היא פיתחה את השקיות הרב פעמיות לשימוש מקומי בכלבו הקיבוצי. גולי פנתה ליוסף שנענה ברצון לתפור את השקיות, שקצרו הצלחה רבה ומיד הגיעה דרישה הולכת וגוברת לרכישתן.

מאז, גולי כבר קיבלה תואר דוקטור, הפכה לשם דבר בתחום האקולוגי ומלמדת סטודנטים להוראה, אבל הפרוייקט של השקיות ממשיך ויש לו קיום כאילו עצמאי, אבל מי שמחזיק אותן ומקיים אותן בנאמנות רבה כל השנים הוא יוסף פיצ'וטו מיועדנו ולו ורק לו מגיעה התודה, וגם לגולי שמרימה לנו תרומה.

ברגע האחרון הגיע אלי עוד קצת מידע על פרויקט השקיות: כשיש ביקוש רב, מתנדבות גם אורה אפשטיין והמטפלת שלה לתפירה, מילכה משחילה את השרוכים בשקיות, שולה גוזרת את הבד וגולי על ההפצה והמכירה. זה אמנם לא פרוייקט של איש אחד, אבל ליוסי תפקיד מרכזי ומכריע.

תודה רבה!

חמץ בחמש - שער הגולן

מסורת "חמץ בחמש" חוזרת...

יום שבת, 13.4.2024 בשעות 10:00-13:00

ברחבת חדר האוכל של שער הגולן

ניתן להביא מוצרים / חפצי נוי / צעצועים / כלי בית
כל מוצר עולה 5 ש"ח אשר יעברו לתרומה לחג הפסח
למשפחות מעוטות יכולת.

לפרטים: יעל (052-3864044) | שירי (052-3864287)

הגברת הראשונה של הכלבו

אביב לשם

בעידן שבו אנשים מחליפים מקום עבודה מדי כמה שנים (או הרבה פחות), נעמי שריג מונה בגאווה, מוצדקת, 43.5 שנות עבודה מסורה ואכפתית בכלבו. סיבה טובה מספיק לראיון בעלון, אותו קיימנו בדירה שלה ושל יהודה.

נעמי, בת 78.5, הגיעה לשער הגולן מקיבוץ שמיר שבגליל העליון לפני 58 שנים, בקיץ 1966. "הייתי משוחררת טרייה מהצבא", היא מספרת לי. היא הגיעה בעקבות היכרות עם יהודה שריג, שימים לא רבים אחר כך הפך בן זוגה ובעלה. על סיפור ההיכרות סיפרה לי עם חיוך מבויש: "הייתי חיילת, חלק מהבנות ששלחו לקיבוצים צעירים לעזור שם בעבודה בענפים בכל מה שצריך. אותי שלחו ל"חורשים", לא רחוק מפתח תקווה. עבדתי בגנים, בלול, הייתי

שומרת לילה - מה שצריך. בשנת 1965 שלחו אותי לנופש בבית ההבראה של קיבוץ הקיבוץ הארצי בנתניה. יום אחד עמדתי בקומה 7 של הבניין ושמעתי קולות וצחקוקים מלמטה. הבטתי וראיתי בקומת הקרקע בחור שעומד עם מספר בנות וצוחק איתן. אני לא יודעת מאיפה היה לי האומץ אבל צעקתי לעברם: "היי, למה אתם צוחקים", והבחור החזיר לי תשובה "בואי ותשמעי". ירדתי אליהם, וככה הכרנו".

אחרי הנופש חזרתי לקיבוץ חורשים, עבדתי עד שהשתחררתי מהצבא וחזרתי לקיבוץ - שמיר. כל הזמן הזה המשכתי בקשר מכתבים עם יהודה, עד שיום אחד יהודה בא אליי לקיבוץ "לבקש את ידי" מאבא שלי, וגם מהאבא החורג שלי (הוריה של נעמי התגרשו כשהייתה בת 3) - הם הסכימו לבקשתו של

יהודה, ובפברואר '66 הוא בא עם הוריו ועם בנימין שפיגל ז"ל והעמסנו את הציוד שלי ועשינו את הדרך אל ביתי החדש בשער הגולן. זה היה בט"ו בשבט".

- מה את זוכרת מהימים ההם, ימי הקליטה?

האמת היא, שהורי לא היו מאושרים מהמעבר שלי. אבל החלטנו וביצענו. באתי צעירה ותמימה. יהודה הכיר לי את הקיבוץ, האנשים, את אנשי הרוח והתרבות המיוחדת, עזר לי להתאקלם. זכיתי ליחס יפה וחם ממשפחתו של יהודה (שמוסיף מהצד: "התאהבו בה ללא גבולות. אישרו את הכלה לעתיד"). אלה היו זמנים אחרים. אני מתגעגעת לשנים ההן. האמת היא שלקח לי זמן להתאקלם.

- בקיבוץ, בימים ההם ביתר שאת, לא נתנו ימי חסד. ישר נכנסים לעבודה.

נכון. עבדתי במטבח, עבדתי ב"גולן" בתריסים (היכן שהיום מחסן תיקון אופניים), חזרתי שוב למטבח ולאקונומיה, בבית ילדים, וב-1980 הוביל חיים בגס ז"ל את הקמת המינימרקט בצמוד למטבח ושם מצאתי את מקומי לשנים רבות, עד 1995, ומשם עברנו לכלבו הנוכחי, שכבר היה שילוב של הכלבו הישן עם כל מה שהציע המינימרקט, וכל השאר היסטוריה. כבר 43.5 שנים.

- מה התפקיד שלך במערך הכלבו?

בכלבו יש אלפי מוצרים. התפקיד שלי הוא להזין למחשב את תעודות המשלוח והחשבוניות שמגיעות עם הסחורה. אני מזינה את המספרים למחשב, והמנהל מתמחר את המוצרים על פי מדיניות מחירים והסכמים עם הספקים. אחר כך מקודדים את המחיר על המוצר ומסדרים על המדפים. אני עובדת מ- 11:00 עד 15:00 העבודה אינטנסיבית. בדרך כלל אני מספיקה להזין את כל התעודות של הסחורה שמגיעה באותו היום.

- הכלבו השתנה לאורך השנים?

לאורך השנים עבדתי עם הרבה אנשים, מנהלים באו והתחלפו. עם כולם הסתדרתי. לאורך השנים גדל מאוד היקף המוצרים וסוגי המוצרים, היקף הספקים. אנחנו משתדלים להציג מגוון רחב ככל האפשר ולהיענות לכמה שיותר בקשות מיוחדות של חברים. נריה מעדכנת אם יש שינויים במחירים. היא משתדלת להביא מוצרים חדשים שלא היו בכלבו עד כה, לגוון. למשל: מוצרים לטבעונים. כאן יש לי נגיעה אישית, כי אני עברתי מצמחונות, אני צמחונית מילדות, לטבעונות. היותי ותיקה עוזרת לנו עם סוכנים וספקים, שחלקם עובדים איתנו שנים רבות, איתם יש לי קשרי עבודה מיוחדים, אמון וכבוד הדדיים.

- למי שלא מכיר אותך, תוכלי לספר עוד על עצמך?

הוריי היו ממייסדי שמיר. יש לי שלושה אחים, שניים בשמיר ואחד במבוא חורון. אני אוספת בולים. יש לי המון. אני אוהבת הפלגות בים ויוצאת לקרוז עם יהודה לאורך חופי המזרח התיכון ואף רחוק יותר, תמונות מההפלגות אפשר לראות תלויות על קירות הדירה. בגיל צעיר אהבתי לרקוד, כיום אני מוגבלת יותר בגלל מפרק הירך ששברתי. אני גם אוהבת לסרוג, לרקום, לתפור, לשיר ולפתור תשבצים. אני מהדור הקודם, אף פעם לא משעמם לי. הגעתי לשער הגולן לפני 58 שנים ואני עדיין מרגישה כמו צמח בר.

- מה את אוהבת בשער הגולן?

האמת היא שאני אוהבת לעבוד. חשה סיפוק עצום ומשמעות לתרום, לשפר, להרגיש שאנשים מרוצים. אני מתכוונת להמשיך כמה שיותר. אני אוהבת את התרבות, את הקיבוץ היפה.

- לסיום הריאיון, מה היית משפרת אצלנו?

הייתי רוצה יותר התחשבות של הציבור בחזות הקיבוץ, יותר שמירה על הסביבה והניקיון בחצר. הייתי גם רוצה לראות יותר השתתפות פעילה במיחזור פסולת - של ילדים ומבוגרים - למען איכות החיים ובריאות החיים בהווה ובעתיד. זה קרוב לליבנו. יהודה ואני מקפידים על מיחזור פסולת - השלכת פסולת לפי סוגי וצבעי הפחים, הפרדה של פסולת אריזות מהאחרת. זה חלק מאיכות החיים, חלק מהעתיד שלנו.

תודה רבה והמשיכי בפעולתך המבורכת עוד שנים רבות.

לזכרה של עדי לסקה

עדי אחותי הקטנה.

אני רוצה לזכור אותך בימים היותר טובים שלך. את היית מיוחדת ושמחה. תמיד ידעת להפגין אהבה לי, לאחיי וכמובן להוריי. בכל פעם שהגעתי הביתה, מיד היית ניגשת אליי בחיוך ושמחה תמימים ויפים. אני מי שאני גם בזכותך. חיך לא היו פשוטים, לא קלים ולעיתים לא נעימים. אבל גם בתוך כל זה ידעת לחייך למשפחה. אני שמח שהספקתי לבקרך לאחרונה וזכיתי לחיוך קטן. אזכור אותך באהבה אחיד הבוגר.

טל לסקה

מכתבה של מנהלת מש"א החדשה עם כניסתה לתפקידה

בימים אלו נכנסתי לתפקיד מש"א בקיבוץ.
שמחה על ההזדמנות שניתנה לי.

קצת עלי:

ניסיון של למעלה מ-10 שנים במשאבי אנוש ופיתוח ארגוני.
יציאה מאזור הנוחות ושיפור מיומנויות. מלווה אנשים וארגונים בתהליכי פיתוח ושינוי.
אני מאמינה כי לכל אדם דפוסי חשיבה ודפוסי התנהגות המנהלים את חייו ומשפיעים באופן ישיר על התנהלותו בעבודה, במשפחה, בקהילה, עם חברים ובחיים בכלל.
יכולות הדרכה, ויכולת אבחון ומיקוד גבוהה. באופיי אני יצירתית ויוזמת, בעלת ראייה מערכתית, אני מאוד אוהבת אנשים ועם השנים צברתי ניסיון רב בעבודה עם אנשים מסוגים שונים. אני מאמינה כי ניתן להפוך את המסובך לפשוט, לפתח מיומנויות ולהביא לשיפור מתמיד ושאיפה למצוינות.
גרה במושב כנף, נשואה ואמא ל-3 ילדים מקסימים: מאיה בת 19, עומרי בן 16 ודניאל בן 11.
את ימי העבודה הקבועים אפרסם בהמשך כאשר אדע סופית מה הם ימי העבודה הקבועים.
אני אהיה בשער הגולן 4 ימים בשבוע.

פרטי התקשרות:

masha@golan-gate.co.il

טלפון נייד: 052-3400837

שנדע ימים טובים,

גילה יולזרי

גורדון בנקס

מוקדש באהבה לזכרו של מרק לוריא

בני ברקני

גורדון בנקס היה אליל ילדותי.

גורדון בנקס, השוער הגדול ביותר בכל הזמנים. טוב, ככה לפחות סיפרו לי. גורדון בנקס היה השוער של קבוצת סטוק סיטי המהוללת, וכמובן של נבחרת אנגליה המהוללת אף יותר. היו אלה השנים שבהן הגיעו האנגלים לשיא תהילתם כשזכו בגביע העולמי של 1966, לאחר שניצחו את גרמניה באותו גמר דרמטי.

ואנחנו ידענו הכול על כדורגל. הרי ראינו אותו משחק במיטבו במשחקים הסוערים בשבתות במגרש הכדורגל בקיבוץ, ובעיקר בליגת הכדורגל האזורית ובמפגשים הסוערים בין קיבוצי העמק. ומי לא שיחק שם. אוסף נרחב ונפלא של דמויות מיתולוגיות שהיו רצות וצועקות בהתלהבות, קצת בכדור ובעיקר אחד בשני, ואילו אנחנו הילדים היינו נשלחים לרוץ להביא את הכדור בכל פעם שזה שוב היה עף אל תוך הרפת.

והיה לנו את מרק. מרק השוער. מרק שהגיע בתור מתנדב מסקוטלנד והפגין יכולות שמעולם לא נראו אצלנו, ושסיפר שהיה השוער של נבחרת סקוטלנד.

ואנחנו האמנו. ברור! הרי היו לו את כל הנתונים הדרושים: קצת כשרון, פאות לחיים, כרס של בירה, והבנת משחק מדהימה שהסתכמה בקריאה הקבועה "מה עם ההגנה?".

הקריאה הזאת הייתה נשמעת בכל פעם שבה מרק היה מתרומם בכבודות מהדשא, יורק עלי דשא הצהובים מתוך פיו והולך להוציא עוד כדור מתוך הרשת, פעולה שהייתה חוזרת פעמים רבות בכל משחק.

אבל אני הערצתי אותו. הערצתי כי גם אני חלמתי להיות שוער. והוא, הוא הרי היה שוער נבחרת סקוטלנד. וסקוטלנד זה ממש ליד אנגליה. ובשער של אנגליה אתם כבר יודעים מי עומד.

נכון, גורדון בנקס!

וגורדון בנקס היה כה גמיש עד שחתולים נראו גמישים כמו כלבים לעומתו. במונדיאל בשנת 1970 הוא ביצע את מה שזכה לכינוי "הצלת המאה". מרק סיפר לנו שבמשחק רבע הגמר נגד ברזיל, נגח פלה הגדול כדור אדיר ממרחק של חמישה מטר לפינת השער, וגורדון בנקס שכבר התחיל לזנק לצד אחד הצליח באופן לא ברור לשנות כיוון, להתעופף לאורך כל השער ולהדוף את הכדור. אכן, השוער הגדול מכולם.

לילות רבים הייתי שוכב במיטה בבית הילדים ומשחזר בראשי שוב ושוב את אותה הצלה שאותה מעולם לא ראיתי, ובימי שבת בצהריים הייתי יושב על ספסל האבן שמאחורי השער, וצופה בהערצה בביצועיו של מרק, האליל האחר מהאי הבריטי.

ואז בשנת 1975 קרה דבר בלתי נתפס. חללית נחתה באצטדיון רמת גן ויצאו חייזרים. כלומר, התכוונתי שקבוצת סטוק סיטי בכבודה ובעצמה הגיעה למשחק חגיגי נגד נבחרת ישראל ואיתה גורדון "החתול" בנקס. האירוע היה כה מיוחד עד ששודר בשידור ישיר (אירוע נדיר במושגים של אז) ואנחנו כולנו התכנסנו מול הטלוויזיה היחידה בחדר האוכל.

ומה אני אגיד לכם, גורדון בנקס באמת נתן מופע בלתי נשכח. כלומר, הוא חטף ארבעה שערים, כשאת האחרון כובש אברהם לב, הבלם הגייג'י, המשופם וחסר הכישרון מבית"ר תל אביב.

נבחרת ישראל ניצחה את סטוק סיטי 4:0 ואברהם לב הבקיע לגורדון בנקס... אם מישו כאן יודע לנגן בכינור, עכשיו זהו זמן טוב לכך. אליל אחד מתוך שניים נפל והתנפץ לרסיסים. וכך נשארתי רק עם השוער הגדול השני של חי, מרק לוריא! מרק עצמו המשיך לשחק במשך שנים רבות, וגם בגיל מבוגר עדיין היה השוער של הקיבוץ, אם כי חייבים לציין שזה גם בגלל שאף אחד לא רצה מעולם להיות שוער. טוב, חוץ מאבי שנק וממני...

כשהתבגר הוא עשה הסבה לנהג אמבולנס, ואז התברר שזה משהו שהוא עושה ממש טוב: חוש התמצאות, תגובות מהירות, עצבי ברזל וחדות ראייה, בקיצור, כול אותן תכונות שלא היו לו בתור שוער, צצו פתאום, כמו עברו בדרך מופלאה מנשמתו של גורדון בנקס המיתולוגי. ההתבגרות של מרק דווקא הוציאה ממנו את המיטב, וזה לא משהו שאמרו על גורדון בנקס. כלומר, תגידו מה שתגידו על מרק, אבל הוא, מעולם לא ספג שער מאברהם לב.

מתנדב ללא הפסקה

"נולדתי בתאילנד", הפתיע אותי מארק לוריא.

וזו לא הייתה ההפתעה היחידה בריאיון איתו. מוזמנים לצאת איתנו למסע.

ראיון שנערך עם מארק לוריא ז"ל לעלון ב-26.11.2021

ומובא בשנית במלאת 30 למותו

אביב לשם

כניסה לדירתו של מארק לוריא היא כמו מסע נוסטלגי לשנות ה-60 וה-70' במאה שעברה. על הקיר ובכל פינה תלויים או מונחים חפצים עתיקים, על הקיר גזירי עיתונים כמו "ניו יורק טיימס" או "ווישינגטון גלוב" המבשרים על התרחשות היסטורית, תעודות, וה"ביטלס", המון "ביטלס", הלהקה האהובה עליו ביותר. "השנים הכי טובות", אמר לי בערגה, כשהתיישבנו לתחילת הריאיון.

הוא איש מופנם, ביישן. על אף היותו בשער הגולן כבר חמישים שנים, הוא מודה שכנראה רק מעטים מכירים את סיפור חייו, הנפרש על פני מספר מדינות, ביבשות שונות. אנחנו שמחים להביא אותו לפניכם.

חוצה יבשות

"אמא שלי רינה (Rina) נולדה וגדלה באוקראינה. היהודים סבלו מהתנכלויות ופוגרומים מצד הגויים, מממסד עוין ומנוכר. המשפחה החליטה לברוח מאוקראינה עוד לפני מלחמת העולם השנייה. נתיב הבריחה שנבחר היה דרך סין. משם המשיכו לתאילנד, שם החליטו להישאר".

"אני יליד תאילנד", הוא מספר לי בטבעיות, ואני מופתע. "הייתי בטוח שאתה סקוטי", אני אומר לו, והוא מצידו ממשיך ומספר לי את הסיפור הבא.

"לאבא שלי קראו מיכאל. הוא ואחיו גדלו בעיר אדינבורו שבסקוטלנד. כשהגיעה השעה התגייסו לצבא הבריטי שנלחם נגד הנאצים באירופה. אחרי המלחמה הם חזרו לסקוטלנד כחיילים משוחררים. את החופשה אחרי השירות הצבאי הם בחרו לעשות ב... תאילנד הרחוקה. החליטו ויצאו. שני האחים יצאו לתאילנד "לנקות את הראש", נחתו בבנגקוק וזמן לא רב אחר כך פגשו שתי אחיות, גם כן יהודיות - את אימי ואת אחותה. שם הכירו, ושם התחתנו בחתונה יהודית. אבי החליט להישאר שם, אחיו ואחות אימי לעומת זאת החליטו לחזור לאדינבורו".

"הייתי נער פרחים"

נולדתי בבנגקוק בתאריך 29.8.1949 והייתי בה עם הוריי עד גיל 7. החינוך לא היה משהו, אז הוריי החליטו לשלוח אותי לדודים באדינבורו ללמוד במערכת החינוך המקומית, שם גרתי איתם בין 1956 עד 1970. אחותי נולדה כשהייתי בן 13. הייתי היפי "מוסמך", במראה, בכמיהה לחופש, בהתנגדות לממסד, באהבה למוזיקה ומופעים. בלב אני מרגיש היפי גם היום, זה לתמיד. בשנים ההם ראיתי את ה"ביטלס" מעל 20 פעם, את ה"רולינג סטונס", את כל הגדולים.

1967 פעם ראשונה בישראל

לישראל הגעתי בפעם הראשונה שלושה חודשים אחרי מלחמת 67' (דרך "בני עקיבא"), טעמתי וחזרתי לסקוטלנד. שלוש שנים אחר כך, ב-1970 הגעתי לישראל ולשער הגולן כמתנדב. האמת היא שלא התכוונתי להישאר. הייתי מתנדב שנתיים, ואז אמרו לי שאין אפשרות להמשיך יותר משנתיים כמתנדב, והאפשרות היחידה היא לשנות סטטוס ל"מועמד" לחברות. הסכמתי. היו שנים טובות, גם הייתי התקליטן 10 שנים, כאן בדיסקו המקומי.

משתקע בישראל, מתגייס לשריון

"עשרה ימים אחרי שפרצה מלחמת יום הכיפורים התגייסתי לצה"ל, לחיל השריון. עברנו קורס הכשרה מזורז ונהייתי טנקיסט. שלחו אותנו לרמת הגולן, למלא את השורות בחטיבה 188 שספגה נפגעים רבים במלחמה. כל הסדיר שלי היה ברמה. אפילו הספקתי להילחם. בסך הכול עשיתי שנה סדיר, ועוד 22 שנים מילואים.

בינתיים השתקע בישראל. "ההורים שלי המשיכו לגור בתאילנד, והייתי נוסע לבקר אותם פעמיים בשנה, הם היו מגיעים לבקר מדי שנה. רבים בקיבוץ של פעם הכירו אותם, והם הכירו והיו בידידות עם הוותיקים בקיבוץ.

ריט ז"ל, רעייתי, הגיעה עם קבוצה של הולנדים ב - 73' כדי לעזור לישראל אחרי המלחמה. הכרנו כאן בקיבוץ. מ"הקבוצה ההולנדית" יצאו שלושה זוגות: דובי וייטי, ראובן ואייקה ואני עם ריט. גרנו קצת בהולנד, אבל נשארו בקיבוץ. חתונה אחת עשינו בהולנד, וחתונה שנייה כאן בקיבוץ, עם עוד שני זוגות - אסף ונילי, והלל ואופירה. ההורים שלי הגיעו לחתונה."

מתנדב ללא הפסקה

פרק משמעותי וארוך-שנים בחייו של מרק הוא היותו נהג אמבולנס ומתנדב במד"א טבריה משנת 1984 עד 2015, במחויבות ומסירות שנמשכו יותר משלושה עשורים. "גם היום אני עושה נסיעות בריאות כשצריך", הוא מספר, ועד לפני חצי שנה התנדב במסגרת קבוצת סיירי מתמ"ד משמר הגבול, שעושים סיורים למניעת גניבות חקלאיות ועבודות שיטור אחרות,

מסייעים בכך לכוחות המשטרה ומג"ב הסדירים. "אהבתי להתנדב, לשרת את האוכלוסייה, לתת מעצמי, לעזור אם צריך. זה נתן לי הרגשה טובה לאורך השנים", הוא מסביר לי בתשובה לשאלתי איך משך כל כך הרבה שנים כנהג אמבולנס, עם כונויות ויציאה בשעות לא שגרתיות.

משפחה

"בארץ נולדו לי ולריט ירדנה ורון, ילדיי האהובים. לצערי, ריט נפטרה באוקטובר 2017 אחרי מחלה. ההורים שלי חיו ברווחה כלכלית גדולה בתאילנד בזכות עסקיו של אבי. הם שמחו שאני בישראל, הייתה להם זיקה חזקה לישראל. הם גם הציעו לי לא פעם לבוא לגור איתם בתאילנד, אבל לא אהבתי את מזג האוויר. אבי נפטר ב-1997 ואימי בשנת 2016. לסקוטלנד אין לי יחס מיוחד. פעם אחרונה הייתי שם קצת אחרי שאבי נפטר."

הכדור הוא הכול

תמיד אהבתי כדורגל. גם בסקוטלנד, וגם כשעברתי לגור עם ריט בהולנד תמיד שיחקתי שוער, וגם כאן בקבוצה של שער הגולן, יותר מעשרים שנים. הקבוצות האהודות עליי הן ליברפול וצ'לסי. אני רואה כדורגל בלי סוף.

חמישים שנות אופנוע

תחביב נוסף הוא רכיבה על אופנוע, וכיאה למי שמחזיק ברישיון נהיגה על אופנוע כבר חמישים שנים, במרבית השנים חנה על יד דירתו אופנוע. האחרון היה מדגם Maxym עם מנוע בנפח 650 סמ"ק, שנמכר לפני חודש בלבד. "די, זה כבר מפחיד מדי פה על הכבישים".

החיים בפנסיה, ורחל

"מצוין", הוא מגדיר את חייו בפנסיה. אני עושה נסיעות בריאות בשביל ועדת בריאות לאיכילוב, תל השומר ומרכזים רפואיים אחרים. עד לפני חצי שנה הייתי שוטר. רחל בת זוגי ואני מחלקים את השעות בין שער הגולן לנהריה. אני אוהב את השילוב הזה, זה עושה את החיים מעניינים יותר. שלשום עוד היינו בנופש באילת. את רחל הכרתי לפני שלוש שנים. הייתה לה מסעדה איטלקית בנהריה, יש לה שלושה ילדים בוגרים. הכרנו באינטרנט. היה לי הרבה מזל בזה. אחרי שריט נפטרה לא האמנתי שאמצא עוד אהבה, אבל התמזל מזלי ומצאתי את רחל. לי היה הרבה מזל.

פצצת נוסטלגיה

"הכי אהבתי את שנות ה-60' וה-70'. היה אדיר להיות היפי, עם חופש ומוסיקה וכל מה שנלווה להם. קשה להסביר את התחושה הזו היום".

הקיבוץ הוא בית

חמישים שנה הם תקופה מספיק ארוכה כדי שאוכל לומר שטוב לי בקיבוץ. אנשים נחמדים. במבט לאחור אני לא מצטער על השינוי שעשיתי כשעברתי לישראל ונשארתי. במהלך השנים עבדתי בחקלאות, בישול וחדר אוכל, שמירה, נהגות ועוד. זה הבית שלי. הרבה חברים לא מכירים את סיפור החיים שלי, אולי זה כי אני ביישן. משהו אמר לי פעם שאני נראה לו קשוח. זה הפתיע אותי. אני רחוק מזה וממש לא מרגיש ככה. לי חיים ממש טובים, גם כשהוריי היו בחיים, וגם אחרי שנפטרו. לא הייתי משנה כלום בחיים שלי."

תודה למרק על הראיון ותודה בשם כל אלה שמארק, המתנדב הראשון להסעות בריאות, הסיע אותם במשך השנים בכל רחבי הארץ.

לציון 124 שנה להולדתו של אברהם שלונסקי

סיגל אשל

נכדתו סיגל אשל: ב-10 השנים האחרונות אני מעזה לצאת מצילו ו"לקחת בעלות" על התואר "משוררת"
סיגל מציגה לראשונה שני שירים שנכתבו בעקבות ה-7 באוקטובר תמונות: אלכסנדר חנין

שלונסקי כווירטואוז התרגום הטוב ביותר בכל הזמנים

אדוארד דוקס

ב-6 למרץ מלאו 124 להולדתו של אברהם שלונסקי הגדול (1900-1973) - משורר ישראלי מבריק, גאון חריזה ותרגום פואטי, גדול ההברקות הלשוניות וההרמוניות הפונטיות. שלונסקי הותיר אחריו מורשת ספרותית עצומה, אזכיר כאן שתי דוגמאות בולטות ומוכרות יותר של תרגומיו לעברית, כמו התרגום המפורסם ל"יבגני אונייגין" מאת פושקין, הנחשב לתרגום הטוב בעולם של הפואמה, והתרגום המבריק של "את חכי לי ואחזור" מאת סימונוב, אותו אנו שומעים לעתים קרובות ברדיו. בנוסף לכך הוא תרגם לעברית את בלוק, בבל, גוגול, צ'כוב, גורקי ואפילו את שייקספיר ורבים אחרים. אגב שייקספיר, תרגומו של שלונסקי ל"המלט" (שגם הוא נחשב לאחד התרגומים הטובים בעולם של היצירה) נעשה מהתרגומים לרוסית ולצרפתית, ורבים אחרים. באמצעות תרגומיו של שלונסקי הישראלים התאהבו ושרו את "שלוש עירי נוחמה" ואת "תכול המטפחת".

אבל מעבר לגוף יצירתו המקורי והחדשני ולתרגומיו, שהעשירו את השפה ואת התרבות הישראלית, השפה העברית המחודשת חייבת לשלונסקי פתגמים רבים ושנוניות לשון מלאות בהומור פרי יצירתו:

"הרי ה'חדשות ועיקרן תחילה' שאמר שלונסקי כאשר שתי צעירות בלתי מוכרות עם חזה זקוף נכנסו לבית הקפה 'כסית'".

על השאלה איך לתרגם לעברית מיידיש פישער'ל (ילד שמרטיב) - "משתינוק".

על השאלה: איך לתרגם לעברית גבר שאשתו הצמיחה לו קרניים?

השיב: "תלוי. אם זאת פעם אחת אז זאת קרן היסוד, ואם זה הרבה פעמים אז זאת הקרן הקיימת".

שלונסקי עד כדי כך העשיר את השפה העברית שזכה לכינוי "לשונסקי".

נתיב תיירות במזרח אוקראינה שלא יצא לפועל

אברהם שלונסקי נולד בעיירה קריוקובו שליד קרמנצ'וג, ולמד ביקטרינוסלב (דנייפרופטרובסק, דניפרו). הוא למד בחדר עם קרוב משפחתו הרב מנחם מנדל שניאורסון (הרבי מליובאביטש). כותב שורות אלה למד את השפה העברית באמצעות תרגומיו של שלונסקי תוך השוואה עם ספרות המקור שהייתה מוכרת לו.

בסתיו 2021, כשעדיין פיתחתי באופן פעיל את מסלולי התיירות הישראלית באוקראינה, הכרתי באופן וירטואלי את נכדתו, המשוררת הישראלית, העורכת הספרותית ואשת הבמה סיגל אשל. הייתי אז בשלבים מתקדמים במשא ומתן עם כמה מוסדות אוקראיניים וישראלים כדי להתקין לוחות זיכרון על מבנים בערים באוקראינה שבהן בילה שלונסקי את שנות ילדותו ונעוריו. הצבת השלטים תוכננה לקיץ 2022, אבל, כידוע, בחורף 2022 הגיעה המלחמה הגדולה לאדמת אוקראינה ונושאים כגון התקנת לוחות זיכרון נאלצו להידחות לזמנים טובים יותר...

מפגש בכינרת עם נכדתו סיגל

את סיגל אשל פגשתי כבר בישראל ב-2 בינואר 2024. המפגש התקיים במרכז התרבות "בית גבריאל", שלו נוף נפלא לאגם הכינרת. במקום התקיימה תערוכת האמנות "ימה ביממה", שהוקדשה לנופיה הציוריים של הכינרת, שבין ציורים ותצלומים הציגה גם שירים על האגם מאת סיגל אשל ומשוררים אחרים.

סיגל נולדה וגדלה בקיבוץ שער הגולן, הנמצא מדרום לכינרת והיא שבה לקיבוצה לפני כשנה לאחר שהתגוררה עשרות שנים בתל אביב.

לפני פרוץ הקורונה, השתתפה סיגל במופעים ספרותיים רבים שעסקו במורשת סבה, שלונסקי, ואף ערכה והנחתה מופעים בהם סיפרה זיכרונות אישיים, שרה ודקלמה מיצירותיו. דווקא בשנת 2020, במלאת 120 שנה להולדתו של שלונסקי (שהייתה סיבה טובה להיזכר בו) קטעו מגבלות הקורונה את ההופעות האלה והן טרם חזרו לסדרן מסיבות שונות. סיגל (בת 63) מרשימה בדיבור הפואטי, באוצר המילים העשיר, בגינונים ובידע האנציקלופדי של סבה המפורסם.

"בילדותי חשבתי שסבא וסבתא שלי הם מלכי תל אביב"

- איזו השפעה הייתה לאברהם שלונסקי על גורלך?

הייתי בת 13 כשסבי נפטר. הקשרים איתו ועם סבתי מירה היו חמים מאוד, היינו באים לבקרם בתל אביב בחגים ובחופשות, ואני ציפיתי לכך מאוד. מבחינתי, במיוחד בתור ילדה פרובינציאלית שגדלה בכפר, כלומר בקיבוץ (נולדתי בקיבוץ שער הגולן) - תל אביב הייתה העיר הכי מרתקת ומגניבה שיכולה להיות. במהלך טיולינו ברחובות העיר, קיבלתי תחושה שסבי וסבתי הם זוג מלכותי על כס העיר הקסומה הזו. כל העוברים ושבים שמו לב אליהם וברכו אותם בחום.

"בשירה הרגשתי ממש קטנה בהשוואה לגדולתו".

באשר להשפעה ספרותית, היא הגיעה אליי קודם כל דרך אמי. השפה והספרות היו נוכחות תמיד בבית שלנו. אמי הנחילה לנו מילדות אהבה לשפה, לקריאה, למשחקי מילים ולציטוטים, ומגיל צעיר חיברתי שירים ובכלל נמשכתי לשפה. כמובן שגם לגנטיקה יש חלק. בצד מתנת היצירה, שכאמור קיבלתי והכרתי כבר מילדות. הבנתי גם את גדולתו של סבי, את מעמדו ואת חשיבותו. חשתי בעול ההשוואה ובציפייה שאגיע למעלתו, שאמשיך אותו. תמיד חשתי שתחת האור הבוהק של הפרוז'קטור הענק שהיה סבי, אני מתקשה לראות ולהראות את האור הקטן שלי.

לאט-לאט מצאתי את דרכי ואת קולי בשירה. בעשר השנים האחרונות, אני מעזה לצאת מצילו ו"לקחת בעלות" על התואר "משוררת".

כאמור, לכתוב ולמעמדו של סבי הייתה השפעה עליי ועל כתיבתי, ובשלב מוקדם חשתי, או דימיתי שחשתי, בעיקר את כוחה המפחית של ההשוואה אליו. ובכל זאת, מבלי לעסוק בהשוואות, אומר כי נדמה לי שירשתי ממנו רגישות לחריזה, לדקויות השפה, להברקות מוצלחות ותשוקה למשחקי מילים (שלעתים מושכים אותי יותר מאשר עצם המשמעות, וכנראה גם הוא נטה לכך). אני חושבת שעד היום השפעתו עליי ניכרת.

"סבא היה העורך הראשון שלי"

השיר הראשון שלי בדפוס היה קשור בתחרות שהתקיימה בעיתון "משמר לילדים" והוא נקרא "רובינזון והביצה", דווקא אבי עזר לי בחיבורו. אבל חיברתי שירים בעל פה עוד לפני כן, ויצא שסבא שלונסקי תיפקד כעורך הראשון שלי. ומעשה שהיה כך היה: הייתי בת 4 או 5 ואמי רשמה מפי שיר שחיברתי ודקלמתי. היא שלחה את השיר הזה לסבי ולסבתי באחד ממכתביה. סבא קיצר את השיר, מעשה עורך, החליף את שם גיבור השיר מאלכס ליורם, והכניס קטע ממנו בתוך שיר שלו המתאר קבלת מכתב ממני, שנקרא "ולסיום". בהמשך כתבתי כל הזמן לעצמי וגם לעיתוני בית הספר ולאירועים מקומיים ומאוחר יותר, בגיל 19, התפרסם שיר נוסף שלי בעיתון "הדים" של תנועת הקיבוץ הארצי ולאחר מכן במוסף הספרותי של עיתון "על המשמר".

לבתי קוראים באופן לא ממש מפתיע שירי, היא בת 17 וחצי, מרובת כישרונות ובין השאר גם מחברת מילים ומנגינות.

מדוע קרא שלונסקי לבית הקפה "כסית"

בית הקפה האגדי "כסית" שימש שנים רבות כמקום מפגש לבוהמה התל אביבית: משוררים, סופרים, שחקנים/ות. שם המציא שלונסקי כמה חידודי לשון מבריקים. האם הבניין הזה קיים? בית הקפה הזה היה קיים שנים רבות, החליף מיקומים ובעלים, ובאחד מגלגוליו האחרונים, כשכבר לא נקרא "כסית" שימרו בו הבעלים פינה עם תמונות ומזכרות לשם הנצחה. הבניין עדיין קיים, אבל בית הקפה כבר לא קיים יותר מעשר שנים. ככל הידוע לי, סבא היה זה שהמציא שמות לבית הקפה "כסית" ולבית הקפה "אררט" ולמוסדות רבים

נוספים. בית הקפה שימש באותם ימים כמועדון חברתי וכמשרד. התקיימו שם פגישות והתקבלו החלטות חשובות הקשורות בתרבות ובשפה העברית. סבא ישב שם כמעט מדי יום. השם "כסית" החזיק יותר ממשמעות אחת: הוא רומז לכיסא ולכוסית, ובנוסף כסית הוא שמה של אחת מאבני החושן של הכהן הגדול המוזכר במקורות היהודיים. סבא היה סבור כי זהו שם יפה לבית קפה בוהמי בתל אביב. הוא העריך מאוד מילים המכילות משמעויות עמוקות ומרובות.

"אררט" בראשי תיבות על פי שלונסקי: אני רוצה רק טה!

את השם "אררט" נתן סבא לבית הקפה בו ישבו אנשי החבורה הספרותית לפני "כסית". הם הגיעו למקום לאחר סכסוך עם בעלי בית הקפה הקודם בו ישבו, "רצקי". את השם הזה הסביר סבא בשתי דרכים: האחת, בית קפה זה היה בשביל החבורה כהר אררט לאחר המבול המקראי, שסימל במקרה זה את הסכסוך עם בעלי בית הקפה הקודם "רצקי". הפירוש השני שלו לשם אררט מעניין לא פחות והוא ראשי תיבות בעברית: "אני רוצה רק טה" והוא משקף את היכולות הכלכליות הצנועות של המבקרים ב"אררט", שלא היו עשירים, ישבו שעות בבית הקפה והזמינו בדרך כלל רק טה...

סיורים ב"אתרי שלונסקי" בישראל?

"כמה מעניין! כנראה שניתן לעשות סיור שלם סביב המקומות הבוהמיים לשעבר האלה! כן, וזה קורה! ישנם מספר מדריכי טיולים שעורכים טיולים ספרותיים כאלה. לפעמים הם מזמינים סופרים ומשוררים שהיו קשורים למקומות האלה או את בני משפחתם. פעם היה לי שיתוף פעולה מקסים עם מדריך טיולים, שהוא גם משורר, גל גרינברג שמו. המדריך לקח קבוצה במסלול תל אביבי בעקבות שלונסקי ובסוף המסלול הצטרפתי לקבוצה ונתתי להם מופע קטן על חייו של סבי ועל זיכרונותי ממנו".

באתי לעולם כדי לספר על המאה העשרים שבראשיתה נולדתי"

שלונסקי נולד ב-6 במרץ 1900. העובדה שנולד בראשית המאה העשרים הייתה משמעותית מאוד עבורו. הוא ראה משהו נבואי בזה. "באתי לעולם כדי לספר על המאה העשרים שבראשיתה נולדתי", אמר.

- מה הוא יכול היה לומר על המאה ה-21 המטורפת שלנו? אולי תוכלי להגיד את זה במקומו?
לא אתיימר לדעת מה היה אומר, ובעניין המלחמה הנוכחית, אני חושבת שכולנו עדיין לא יודעים מה לומר. אבל אני בטוחה שלסבא היה מה לומר, הן מבחינה פוליטית והן מבחינה פואטית. וגם הוא היה מוקסם מאוד מחידושים מודרניים שונים כולל רעיון הבינה המלאכותית. יש ראיון שלו ביוטיוב בו הוא מסביר למה לדעתו המחשב לעולם לא יחליף אדם.

https://youtu.be/k3sTL5kCJ_4?si=rRD_IHdf89porqny

אני משוכנעת שהוא היה מתלהב מאוד גם מהתפתחות העברית. אחרי הכל, בצד היותו ידען שפה מעמיק, הוא לא היה שמרן וייחס חשיבות רבה גם לסלנג, שהיה לו חלק לא מבוטל בהתהוותו.

- האם כתבת משהו לאחרונה על האירועים האחרונים?

בתחילה לא יכולתי לכתוב כלום. האימה וההלם היו גדולים מדי. מאוחר יותר כתבתי כמה שירים. השניים שבחרתי להביא כאן זכו להדים רבים ואחד מהם "היכן הילדים" פורסם בגיליון המקוון "שירת הזעם" בהוצאת דני נגר.

הנה מה

הנה מה שראיתי בשחר
רצועות של רקיע ראיתי בשחר
רקועות כשלשלת ראיתי בשחר

הנה מה ששמעתי בשחר
נהמות רכב אש שמעתי בשחר
רחש אימים שמעתי בשחר

הנה מה שהרחתי בשחר
אדמה פעורה הרחתי בשחר
ניחוח המוות הרחתי בשחר

הנה מה שטעמתי בשחר
מלח של בכי טעמתי בשחר
אפר שחר טעמתי בשחר

הנה מה שמששתי בשחר
פתלי מנהרה מששתי בשחר
אין ואפס מששתי בשחר.

היכן הילדים

היכן הילדים?
היכן הילדים!
הביאוהם לכאן!
היכן הנשים

הנערות?
הגברים
הביאוהם לכאן!
מנזקים וממערות
ממחלות עפר
ממבקשי נפשנו
ממבקשי נפשם

היכן הזקנים?
הביאוהם לכאן
את כלם את כלם!
את שנתם חטופת הזכרונות
כל שעולל בעפר ובדם
שנוכל לשוות כנגדנו
ואת שלא נוכל לעולם

לכשישובו
מה נוכל לאחות בחבוק, במנחות
מה ינצר בקפסאותיהם השחורות
מה יבלע באפלה הקהה
גרזן אבל ומחריד
המתהפך מעלינו

למה ברחתי מבית החולים "פוריה"

כרמלה

לא הייתי כותבת על כך בעלון אלמלא ידעתי שלא הייתי יחידה שעברה את הסיוט הזה.

הגעתי ל"פוריה" אחרי שאיבדתי את ההכרה בבית ביום שני 27.2.24. במיון טיפלו בי באנושיות וביעילות, עשו את כל הבדיקות ונתנו לי אנטיביוטיקה לווריד.

הסיוט התחיל במעבר למחלקה הפנימית ב'.

- במשך יומיים לא בדק אותי רופא.
- במשך יומיים לא קיבלתי אנטיביוטיקה.
- הזעקתי בלילה אחות כדי להגיע לשירותים, היא הובילה אותי ואמרה לי לצלצל כשאסיים. צלצלתי וצלצלתי (הפעמון לא ידידותי למשתמש) ואיש לא בא. כשהרגשתי שאני עומדת לקרוס נתמכתי בקירות, מיטות וכיסאות והגעתי למיטה. אחרי כעשרים דקות כשכבר הייתי במיטה הגיעה האחות: "צלצלת?"
- אחרי שהודעתי שאני חותמת על יציאה הביתה על אחריותי - הגיעה רופאה ואמרה לי שהיא ניגשת לראות את תוצאות בדיקות דם שלי ותחזור לדבר איתי. היא חזרה - למחרת בצהריים אחרי שכבר חתמתי, עברה ביעף ליד מיטתי, אמרה שהיא משחררת אותי ונעלמה לדרכה.
- רק ד"ר מריה גרשוביץ שחתמה על מכתב השחרור שלי שוחחה אתי והתעניינה מה התרופות הכרוניות שלי ומה אני אוכלת כדי להבין למה יש לי נתרן כל כך נמוך. ונתנה מרשם לאנטיביוטיקה מתאימה.

בבית הגיעה אלי רזיה מכינרת, לקחה בדיקות דם וליחה ושלחה למעבדה. החלמתי אחרי כשבועיים והגעתי לרופאת המשפחה שלי.

כתבתי את עיקרי הדברים במשוב שבוקש בית החולים, אבל איש לא דיבר אתי... האם מישו קרא בכלל את המשוב שלי?

נשאלת השאלה - מי יגן עלינו מטיפול כושל כזה בבית החולים שלנו?
בתקווה שמחלקה פנימית אמתנהלת טוב יותר.
יש למישהו תשובה?

שלחתי מכתב זה במכתב רשום למחלקת התלונות של משרד הבריאות. מקווה לקבל תשובה.

פתרונות לחידון הבננות - דרור קצירי

17 סי יודע?

1. מה המשמעות של 6-6-6 ?
המפתח לדילול הבננות. ב-6 לחודש השישי - יוני, יש לבחור שתיל עם 6 עלים
2. מי היה מחלק המים המיתולוגי בעמק ואיזה כלי רכב היה לו בהתחלה?
שמו : אנצ'ל ובתחילת עבודתו היה רוכב על אופנוע
3. על שם מי קרוי זן הבננות ארנון?
ע"ש ישראל ארנון, חבר בית זרע
4. למה שימשו צילומי האוויר בענף הבננות בעמק הירדן?
צילומי האוויר של שטחי הבננות בעמק שימשו לשמור על אי חריגה מהמכסות שחלקו לכל קיבוץ.
5. מה היה הקשר של דניאל זיו לענף הבננות?
היה חוקר ענף הבננות, האורים והתומים לכל השאלות המקצועיות.
6. מה זה מנטה ומה עשו עם המנטות?
מנטה זו שמיכה דקה לעטיפת האשכול שלא ייפגע במשלוך
7. כל כמה שורות הייתה דרך?
בהתחלה הייתה דרך כל 8 שורות ואחרי כמה שנים זה צומצם לכל 4 שורות. בדרך עבר הטרקטור עליו העמיסו את האשכולות.
8. מהם מחסומי עץ ולמה שמשו?
מחסומי העץ היו תקועים במרחקים שונים זה מזה בתוך תעלת ההשקייה. ע"י הוצאת המחסום כיוונו את מי התעלה לשורה הרצויה.
9. במה השתמשו עם ה"פלשנצוק"?
פלשנצוק הינו מערכת גלגליות בה נעזרו למשיכת הכבלים לחיזוק הגדרות.
10. מה זה קו צמח?
זו תעלת הבטון למים שהתחילה מבריכת האגירה הצפונית עד חלקות צמח.

11. כמה אנשים כלל צוות קליעת הסוף לגדרות?

בין 3-4. הגדרות פעם היו עשויות מקני סוף.

12. איך הפעילו את המשאבות בירמוך מרחוק, היכן הייתה נקודת ההפעלה ואיך היא נקראה?

איפה שהיום העמדה המזרחית, (מול האירוח הכפרי, מעל לבית הכנסת), היה מכשיר חשמלי בשם: פארנשאלטר שהפעיל את משאבות המים מהירמוך לבריכת האגירה.

13. מי היה המומחה בקשירת עניבות, זכרוננו לברכה?

יוסף ספרונצ'יק ז"ל, אביו של יהודה שריג.

14. מה זה טו פור די ולמה שימש במטעי הבננות?

זהו חומר הורמונלי להשמדה ודילול נצרים.

15. מי אמר: "העיקר תהיו זריזים", זכרוננו לברכה?

צבי בראט ז"ל מבית זרע.

16. מי הוביל בעבר, לאורך השנים, את הספירה (סימון הפרחים) וגם שמר בפנקס את

היסטוריית הספירה?

זלמן דודאי ז"ל.

17. מי אמר: "עוד תזרח השמש על הדוויר" זכרוננו לברכה?

שייקה גורי ז"ל

תוספת לבנצ'יקים שעבדו בענף והלכו לעולמם:

גיורא כצנלסון, פולו שפירא, מוטיק גולני. מתנצלת

אם יש עוד בנצ'יקים שלא הזכרתי.

נורית קצירי

הכדורגלים שלנו נפגשים

אביב לשם

זה התחיל בפנייה "היי, מתן, זאת זוהר רוגל (משער הגולן), מקווה שאתה בטוב. יש לי שני בנים שניהם שחקני כדורגל... **שביט**, הבן הצעיר בן ה-9, הוא חלוץ ו**שי** הוא שוער. שביט מאוד רוצה לעשות איתך תמונה, האם תסכים?".
ומתן פלג - שמשחק בליגת העל, בקבוצת הפועל פתח תקווה - הסכים ברצון, ובפעם הבאה שהגיע לקיבוץ התקיים המפגש המיוחל.

"המפגש היה ליד הבית שלנו", מספרת זוהר, "מתן דיבר עם שביט, סיפר לו על הדרך שעבר, על **ארז גריזולט** שדחף אותו להתאמן בקבוצה ולשחק כדורגל בגיל 15, על המעבר לפנימייה בתל אביב וכמה כיף היה לו על התמיכה שקיבל ממתנדבים בשער הגולן שהסיעו אותו לפנימייה במרכז הארץ, שם התקדם והשתפר". מתן סיפר גם על תחרותיות בין שחקנים ועל החשיבות להתמיד, על אימונים לצד לימודים, והעניק מתנה - חולצה שלו. הבנים התרגשו מאוד. לקינוח הוא חתם לשביט על נעלי הכדורגל.
היה מרגש ביותר.
"מתן הוא השראה", מסכמת זוהר.
צודקת.

ימי מלחמה

גם זה קרה אצלנו - רעידת אדמה

יום ד', 13 במרץ, 13:17

הודעת עדכון:

לפני כמה רגעים הורגשה רעידת אדמה באזור צפון המדינה בעוצמה של 3.8 ובעקבות כך הופעלו אזעקות במספר מוקדים ברחבי עמק הירדן.

בשלב זה לא ידוע על נפגעים או נזק. המועצה בודקת ובוחרת את המצב ותעדכן בהתאם. תושבים הנתקלים בנזקים או מפגעים בעקבות הרעידה מתבקשים לדווח על כך למועצה.

נמשיך לעדכן.

אלברט קובי

קב"ט המועצה

בבית ובחצר - פחים חדשים

ברחבי החצר הציבו עובדי הנוי פיזרו פחים חדשים המיועדים לפסולת רגילה, ניירות ועטיפות, שיירי אוכל וכל מה שאנחנו זורקים לפח רגיל. ולידם פחים כתומים המיועדים לאריזות. בחדר האוכל חולקו דפי הסבר מה זורקים לפח הכתום ומה זורקים לפחים אחרים, כגון, מתכת, אלקטרוניקה או נייר ובגד. כל הציבור מוזמן להשתמש בפחים הללו, וביחד נשמור על ניקיון הקיבוץ שלנו.

ימי מלחמה

מהנעשה בחינוך החברתי

אנו, ילדי החינוך החברתי, מאמינים שהמחשבות שלנו מעצבות את המציאות שלנו, שלמילים ולמחשבות יש כוח ואנרגיה שמשפיעים ומעצבים את חיינו... ברחבי הקיבוץ הצבנו שלטים עם מילים חיוביות - מומלץ לקרוא ולאמץ. השלטים מ"מרכז עידן" בהובלת שירה בן סירה ובעיצובן של מיטל את רותם.

גשם... גשם... גשם...

עד יום רביעי 20.3 מראשית העונה ירדו 489.4 מ"מ גשם.
ממוצע שנתי: 382 מ"מ.